

Jézushoz vitték...

Vannak talpraesett, döntésre képes vagy végső elkéskedésükben mindenre elszánt emberek, akik maguk veszik kezükbe sorsuk irányítását, és megkeresik a jó megoldást. De nem kevés azoknak a száma, akik tájékozatlanok, ügyefogyottak, elhatározásra félénkek, éretlenek, vagy sikertelen próbálkozásaikba belefáradtak, s ha valaki beléjük nem karol, el nem segíti őket a gyógyulás helyére, menthetetlenül megmaradnak saját nyomorúságukban.

Jézus Krisztus földi működése idején sokan felismerték benne az „egyetlen megoldás” forrását. Követék hívását vagy a szabadulás kétségbeesett vágyával kapaszkodtak belé, kiáltottak utána, hogy gyógyulást találjanak. Ismét mások – talán saját tapasztalatuk örömétől hajtva, vagy a „jó hír”, az evangélium reménységétől üzve – felkarolták tehetetlen társaikat, és a minden áldás kútfejéhez, a Mesterhez vitték őket. Az utóbbi esetek némelyikét vegyük szemügyre ezekben a sorokban.

„És jöttek hozzá egy gutaitötöt hozva, akit négyen emeltek” (Mk 2,3). Bibliaolvasók előtt nem ismeretlen az esemény kimenetele. Egy sorsába bizonyára belefásult ember nemcsak gyógyulást, hanem bűnbocsánatot is kapott. – Sokféle társulás létezik manapság: uniók, trösztök, részvénytársaságok, kft-k... Vajon van-e a környezettedben rajtad kívül még három ember, akikkel arra szövetkeztetek, hogy magatehetetlen embereket a Megváltóhoz vigyetek?

„...egy vakot vittek hozzá, és kérték őt, hogy illesse azt” (Mk 8,22). Nem lenne szebb a környezetünk és egész világunk, ha a vaksik kritizálása és saját éleslátásunk hangoztatása helyett a világosság forrásához vinnénk a tájékozódni nem tudókat, kérve az áldott Orvos beavatkozását?

„...vittek hozzá sok ördögöset, és egy szóval kiűzte a tisztátalan lelkeket...” (Mt 8,16).

Nem tudom, miben nyilvánult meg ezeknek az embereknek a betegsége. A mai felfogás viszont minden magatartásbeli sőt erkölcsi ferdeséget, furcsaságot a genetika illetve az „idegek” számlájára ír. Ugyanígy eltévesztett ítélet fizikai hátterű bajok mögött egyenesen megszállottságot feltételezni. Ki tud helyes diagnózist adni? A Szentlélek. Az ördögtől megszállott ember menekül Jézus Krisztustól, legtöbb esetben a nevét sem tudja, nem hajlandó kimondani. Ugyancsak megmutatkozik démoni befolyásoltága abban is, hogy felebaráti kapcsolata zűrzavaros, beszennyezett, sokszor gyűlölettől izzó, rágalmozó lesz. Azt mondjuk róla: elmebeteg. De nem lehetne Jézushoz vinni...?

„...egy a sokaságból így szólt: Mester, idehoztam hozzád az én fiamat, akiben néma lélek van... ahol csak előfogja, szaggatja őt... és elfonnyad. Mondtam... tanítványaidnak, hogy üzzék ki azt, de nem tudták... Ő pedig azt mondta: Hozzátok hozzám” (Mk 9,17-19).

Jaj, modern kereszténységünk tehetetlensége! Mi miért nem üzhettük ki? Mert „ez a faj semmivel sem üzhető ki, csupán könyörgéssel és böjtöléssel” (v. 29). Ezek pedig nem elég modern, sőt túlságosan ortodox, elavult módszerek (?). És ha mégis ezen az úton lehet a Gyógyítóhoz vinni a beteget?

Az Úr tanítványa, András, példakép ebben a témában. Jézushoz vezette testvérét, Pétert (Ján 1,42-43), a fiúcskát az öt árpakenyérrel és két hallal (Ján 6,8-9/a), valamint Fülöppel közösen a Krisztus iránt érdeklődő görögöket. Mintha az élet minden kérdésére egyetlen megoldás lebegett volna szeme előtt: a Mester.

„Ekkor kis gyermekeket hoztak hozzá, hogy kezét vesse azokra, és imádkozzék...” (Mt 19,13). Boldog anyák, akik nem tánciskolába, különböző klubokba viszitek gyermekeiteket, hogy a jövőben érvényesüljenek, hanem az örökélet adójához, tudva, hogy egyedül az Ő áldása gazdagít meg!

Vannak problémás eseteid? Az Üdvözítő szava ma is érvényes: „Aki énhozzám jön, semmiképpen ki nem vetem” (Ján 6,37). Talán

megvet, elhagy, kit szerettél?

Vidd imádban Ő elé,

s Ő két karja közt ölelve

visz a békesség felé.

Itn.

Krisztus elhívott követének

Arthur von Bergen önéletrajza
(Folytatás)

Riválisok

Az alapkiképzés folyamán francia nyelvű újoncok között voltam. Mivel azonban németül is tudtam, ezért alkalomadtán a német szekcióban is segítenem kellett. A két csoport között bizonyos rivalizálás alakult ki. Mindegyik jobb és fürgébb akart lenni a másiknál.

Egy napon a német csoport altisztje megparancsolta, hogy vegyük elő a fegyvert és helyezzük készenléti állapotba. Viszont a csomagoláson ilyen felírás volt: „Csak röviddel használat előtt kicsomagolni.” Figyelmeztettem rá a felettesemet.

„A parancs parancs – mordult rám. – A maga dolga az, hogy engedelmeskedjen. Szabotálni akarja a parancsot, hogy francia bajtársai gyorsabbak legyenek.”

„Ha ön vállalja ezért a felelősséget, engedelmeskedem” – nyugtattam meg a tomboló káplárt.

Miután mindent kicsomagoltam és készenléthez helyeztem, megérkezett az őrnagy, látta, mit csinálok, s rám förmedt: „Maga nem tud olvasni? Mire való az előírás, ha senki nem törődik vele? Büntetés jár azért, ha a fegyvert idő előtt kicsomagolják.”

Jelentenem kellett. „Őrnagy úr, én csak a parancsot teljesítettem.”

Most háborgott csak igazán. „Aki ezt a parancsot kiadta, azt bevágom tíz napra a fogdába.” A tizedes el-sápadt, mert egy ilyen büntetés azonnal befejezte volna katonai karrierjét. Régi tiszt családból származott. Sok elődje hivatásos katonatiszt volt. Ő is erre a pályára készült. A börtönbüntetés lehetetlenné tette volna a tiszt karriert.

„Ki adta ezt a parancsot?” – tudakolta az őrnagy.

Mivel sajnáltam a káplárt, így válaszoltam: „Tekintve, hogy büntetésről van szó, nem nevezem meg.”

„Akkor maga fogja a tíz napot letölteni” – fújta-tott az őrnagy.

„Elvállalom” – egyeztem bele csendesen.

Az őrnagy dühösen kivágtatott. Több napon át szorongó érzésekkel váraкоztam, de az ügynek semmi közvetlen következménye nem lett rám nézve. A börtönt megúsztam. A káplár igen hálás volt és támogató, amiben csak tudott. Az őrnagy szimpátiáját viszont alaposan eljátszottam.

Később a tisztek megtanácskozták, ki jöhetne szóba az újoncok közül tiszt kiképzésre. Az én nevem is szerepelt a listán.

Az őrnagy kijelentette: „Ezt a nevet kihúzhatják. Arról a katonáról többé hallani sem akarok.”

Kijelentését velem is közölték. És az őrnagy megtartotta a szavát. A köszönésemet sem fogadta többé. Valahányszor órá gondolok, úgy fáj, hogy egy ember nem akarja hallani a nevemet. De milyen szörnyű lenne, ha Isten is így bána velünk.

Lelkigondozói kérdések

A mi Svájcunk keresztyén országnak számít, ezért az újonciskolában vallásoktatás is folyik. Hetenként megjelent nálunk egy táborigazgató, hogy ezt a szolgáltatást elvégezze. Első órán bemutatkozott és megkérdezte, milyen témák érdekelnének minket.

„Végül is ki akarjuk használni az időt, hogy olyan dolgokkal foglalkozzunk, ami iránt valóban érdeklődtek és amire szükségetek van a hétköznapi életben” – magyarázta.

Felszólított, hogy tárjuk fel kívánságainkat, de senki nem jelentkezett. Valószínűleg egyébként sem volt nagy az érdeklődés, és látszólag senkit nem érdekelt egy meghatározott téma. Arra gondoltam, hogy mint fiatal hívőnek kötelességem valami értelmes dolgot kitalálni.

Feltettem tehát a kérdést: „Lehet-e bizonyossággal tudni, hogy a bűneink meg vannak bocsátva?”

A lelkész gondosan feljegyezte a kérdést a noteszébe.

„Kinek van még egy témája?” – érdeklődött.

A bajtársak továbbra is némán ültek a helyükön. Másodszor is jelentkeztem.

„Lehet-e biztosan tudnom, hogy ott vagyok az Élet Könyvében?”

A notesz ismét akcióba lépett.

„Egyetérténektek velem, ha a szerelem, jegyesség és házasság témáját elővennének?” – javasolta a pap.

Ebbe mindenki beleegyezett. Amit a következő hetek alatt ezekről a témákról hallottunk, valóban nagyon figyelemre méltó volt. A lelkész mondanivalója, megfelelt a Biblia üzenetének. A kölcsönös tisztelt és tisztaság bibliai értékrendjét képviselte. Nekünk, húszéves fiatalembereknek több jó tanácsot adott az életútra. A mai napig becsülöm ezt az embert, és tisztelettel gondolok vissza az oktatására.

Teltek a hetek, s egy napon táborigazgató lelkészünk bejelentette: „Nos, kedves fiatal barátaim, ez az utolsó alkalom, hogy hozzátok jövök. Ha valakinek kérdése van, tegye most fel!”

Eszembe jutott két kérdésem, amiről eddig szó sem esett.

Jelentkeztem tehát. „Nem kaptam még választ a két kérdésemre, amit kezdetben feltettem.”

A lelkész zavartan nézett a noteszébe és megjegyezte: „Ó, valóban, pedig felírtam. Egyetlen szó kell mondanom, s ez válasz mindkét kérdésre. A szócska: nem. Von Bergen újonc, meg van elégedve?”

„Igen, ha a Bibliából be tudja bizonyítani” – válaszoltam.

Erre elkezdett a táskájában Bibliát keresgélni, de nem talált.

„Van valakinél egy Biblia?” – kérdezte.

Senki nem jelentkezett. Végül közöltem: „Igen, nálam van egy Újtestamentum.”

„A magáét nem akarom. Magának valami speciális Bibliája van” – jelentette ki csípősen.

Mivel senki másnál nem volt Biblia, kénytelen volt az enyémet használni, ha válaszában helyességét igazolni akarta. Meg is találta rögtön a keresett bizonyítékot a Római levél 3-ik fejezetében.

Diadallal olvasta: „*Mert mindnyájan vétkeztek és szűkölködnek az Isten dicsősége nélkül.*”

Örömmel csapta be a könyvet.

„Látja, egyértelmű a válasz. Meg van elégedve, von Bergen úr?”

Feszült figyelem uralkodott a teremben. Hogy fog alakulni ez a vita? Villámlásszerűen eszembe jutott egy evangélista jó tanácsa: „Ha valaki el akarja rabolni az üdvbizonyosságot, még ha bibliai verssel tudja is igazolni, szólítsd fel őt nyugodtan, hogy a következő verset is olvassa el!”

De én nem ismertem a következő verset, sem el nem olvashattam, mert a tanárnál volt a Bibliám.

Ennek ellenére mertem így válaszolni: „Igen, meg vagyok elégedve, ha a következő verset is elolvassa.”

A lelkész kicsit tévovázva másodszor is keresni kezdett a Római levélben. Először elolvasta a maga számára a következő verset. Minden szem feszült figyelemmel csüngött rajta. Mi következik most? A lelkész zavartan felemelte a fejét.

„Ezeket a szavakat kénytelen vagyok felolvasni nektek. Úgy tűnik, mintha még soha nem láttam volna. Az áll itt: „... *megigazulván ingyen az ő kegyelméből a Krisztus Jézusban való váltság által.*”

Ujjongott a szívem, miközben ő bő beszéddel védte a maga álláspontját. Végül befejeződött ez az utolsó óra is. Búcsúzóul a lelkész még mindenkivel kezet akart fogni.

Amikor sorra kerültem, megkért: „Várjon még, szeretnék beszélni magával.”

Miután a többiek kimentek, becsukta az ajtót, még a kulcsot is ráfordította.

Könnyekkel a szemében vallotta be: „Fiatalember, maga boldog lehet. Hét évig tanultam, hogy lelkész legyek, de ami a maga szívében van, az nincs a birto­kban.”

Igen, az Isten előtt érvényes igazságot nem lehet megvásárolni, sem tanulmányok által megszerezni. Ha azonban valaki átadja életét az Úr Jézusnak, megkapja ajándékképpen.

Búcsúkomédia

Közeledett az újonckiképzés vége. Túlradó örömmel készültünk a szabadulásra. A bajtársak közül néhányan összebeszéltek, hogy a búcsú alkalmából valamilyen tréfát üznek a többiekkel, akik azon az estén kimenőt kaptak.

Valamelyik fiú eltűnt és nagy doboz cipőkrémmel jött vissza.

Magasra tartva a csomagot így szólt: „Ha visszajönnek a kimenősök, miután a búcsú örömeire valószí-

nűleg jól leisszák magukat, hamar el fognak aludni. Mi meg bekenjük az arcukat cipőkrémmel. Az lesz csak a nagyszerű móka, ha reggel mind fekete képpel ébrednek!”

Mindenki beleegyezett, én nem nyilatkoztam. Ahogy előre látható volt, a legtöbb bajtárs ittasan tért vissza.

Mikor végre teljes nyugalom lett, az összeesküvők munkához láttak. Jómagam csendben feküdtem, de éberem füleltem. Miután mindenről tudtam, elhatároztam, hogy védekezni fogok. Engem nem fognak elkapni! Kéz­zel-lábbal tiltakozom. A sötétben hallottam, hogy közelednek. Az alvókat, egyiket a másik után befeketítették.

„Mindjárt von Bergen következik – suttogta valaki halkán. – Vajon hogy fog reagálni? Eddig még soha nem láttuk dühösnek. Jó kis balhé lesz!”

Éreztem, hogy gyűlik bennem a félelem. Mit tegyek? Semmi esetre nem szabad indulatosnak lennem. S akkor meghallottam egy másik társunk hangját: „Őt nem fogjuk bekenni.”

„Miért ne? – sziszegte az első. – Az lenne a csúcs. Elrontod az egészet.”

„Hozzá ne merjete­k nyúl­ni, én mondom! Annyi mindent éltünk át vele. Mikor az imában akadályozni akartuk, semmit nem értünk el. Egyetlen dobásunk sem talált. Mikor a tisztünket le akarták váltani, imádkozott és az egész dugába dőlt. Ennek csak egyszer kell imádkoznia és Isten meghallgatja. Ha felbosszantjuk és ő imádkozik, hogy az átok ránk háruljon, akkor megnézhetjük magunkat.”

Erre a másik elhallgatott. Bekentek mindenkit, engem kihagytak. Hogy fellélegeztem! Még védekez­nem sem kellett.

Reggel nagy felbolydulás volt a mosdóban. Valamelyik bajtárs sírva állt a vízcsap előtt. „Már egy órája sűrölöm, dörzsölöm, de a hideg víz sehogy nem viszi le” – panaszkolta.

Én pedig azt gondoltam magamban: bizony, nem hiábavaló, ha valaki imádságban közösséget ápol Istennel.

A csalhatatlan Ige

Mint nálunk, Svájcban szokás, be kellett vonulnom egy ismétlő kurzusra. Most azonban nem a vár föld alatti helyiségeiben szállásoltak el minket, hanem egy öreg templomban táboroztunk. Itt még kevesebb privát szféra volt, mint a kaszárnyában. Zavartalan áhítatra gondolni sem lehetett. Sok bajtársamat érdekelte, hogy miféle izgalmas könyvem van. Barátságosan meghívtam őket, hogy telepedjenek mellém és vizsgáljuk meg az Újtestamentumból közösen, hogy Istennek mi az akarata életünk számára. Mivel néhány nagyszájú gúnyolódó is volt a csoportban, senki nem merte a meghívást elfogadni.

Egyikük így csúfolódott: „Menj fel a szószék­re, olvass nekünk valamit, hadd ne vessünk rajta!”

„Nem – intettem le nyugodtan az illetőt –, az öreg, korhadt szószék igazán nem bizalmat ébresztő. Azonkívül a könyvem nem arra való, hogy csúfot üzenek vele.”

Egy estén valamelyik katona kitepte kezemből az Újtestamentumot, felment a szószékre, és gúnyos hangon elég hosszan olvasott belőle.

Pár nap múlva egy bajtársam odajött és beszélni akart velem. Hosszú sétát tettünk. Távolság tekintetétől bevallotta, hogy a szószéken felolvasott Ige eltalálta. Kiöntötte a szívet.

Utána mindketten Isten Igéjében kerestünk és találtunk vigasztalást és utat, mely a dicsőségre vezet. Bajtársam el mert indulni Jézussal.

Engem levert, hogy egy hitetlen gúnyt üzött a Bibliámmal, Isten pedig ezt nevének dicsőségére használta. Csak magasztalni és áldani tudtam őt. Drága menyeyi Atyám mindent jóra fordított.

Ha Isten meg akar menteni valakit, a leghelyetlenebb helyzetet is fel tudja erre használni. Ahol mindent elvesztek hiszünk és semmi kiutat nem látunk, Isten ott is munkálkodik. Hivogatja és megmenti az embert, aki sosem kereste Őt, hát még azt, aki kutatott utána. *„Az Istennek beszéde élő és ható és élesebb minden kétélű fegyvernél, és elhat a szívnek és a léleknek, az ízeknek és velőknek megoszlásáig, és megítéli a gondolatokat és a szívnek indulatait.” Zsid. 4,12.*

A varázsló

Egy napon a falu főterén kellett sorakoznunk. Századosunk kihirdette: „Holnap este a nagy teremben érdekes, vidám előadás lesz. Egy varázsló mutatja be a művészetét. Az egész csapat zárt alakulatban részt vesz rajta.”

Megijedtem. Egy varázsló? Nem, Sátán hatalmaságaihoz nekem semmi közöm. Természetesen sok ún. varázsló csak trükköket, csalafintságokat alkalmaz, de vannak olyanok is, akik valóban okkult erőt vesznek igénybe. Ettől az előadástól mindenképpen távol akartam maradni. De mit tehettem?

Odamentem a hadnagyhoz és megkérdeztem, tudna-e más elfoglaltságot adni, mert én nem akarok egy varázslóval közösséget vállalni. Inkább dolgozom a konyhában, vagy vállalom az őrszolgálatot.

A tiszt vigyorogva megjegyezte: „Nem tehetem. A százados kifejezetten az egész kompániát kivétel nélkül ott akarja látni holnap a teremben. Tőle ered az egész. Ezt egyszerűen végig kell nézni.”

Nem tehettem tehát semmit.

Közeledett a megnevezett este, és kiadták a parancsot: „Nyolcas sorokban gyülekező!”

Megszámlálták a csapatot. Villámgyorsan felmértem, nincs-e mégis lehetőségem valahogy lelépni. Egészen jobbra húzódtam a sor szélére, mert emlékeztem, hogy a terem közelében van néhány vastag fa az utca jobb oldalán. Reméltem, hogy adott pillanatban ott észrevétlenül eltűnhetek. Tervem azonban nem sike-

rült, mert minden fánál állt egy altiszt. Így aztán akaratom ellenére a többiekkel együtt kikötöttem a teremben.

Nagy félelmemben könyörögni kezdtem: „Ó, Uram, ebben a teremben varázslást fognak üzni. Itt van egy gyermeked, aki hozzád tartozik. Kérlek, őrizd meg Sátán hatalmától!” Felbátorodtam és ilyen kérésre merészkedtem: „Mivel gyermeked itt van, add hogy a te hatalmad legyen nyilvánvaló. Te minden más hatalmasságot legyőztél.”

A varázsló közben feljött a pódiumra. Nagy hangon dicsekedni kezdett, hogy ő az egyetlen a világon, aki rendelkezik azzal a kunszttal, amit most be fog mutatni. Munkához is látott, de semmi nem sikerült. Ideges lett. Végigjártatta tekintetét a termen. Kutatva ránézett minden jelenlevőre. Amikor szeme az enyémmel találkozott, éreztem valamit haragjának hatalmából.

„Van a nézők közt egy fiatalember, akinek el kell hagynia a termet – kiáltotta –, különben nem tudom előadni a mutatványt.”

Nem mert többé félelem tekinteni, de tudtam, hogy rólam van szó. Félelmem ellenére hátradőltem szilárdan elhatározva, hogy maradok. Nem jó szántamból jöttem, hanem a százados parancsára, ezért csakis az ő parancsára távozhattam.

Miután senki nem mozdult, a varázsló a századoshoz fordult. „Utasítsa ki azt a katonát a teremből!”

A százados felállt, végigjártatta tekintetét az izgatottan várakozó csapaton.

Ismét leült a helyére és megjegyezte: „Ha parancsot adok, mindig tudom, kinek szól. Most viszont nem tudom. Ezért nem is adhatok parancsot.”

A varázsló megpróbált a repertoárjából néhány mutatványt előadni, de semmi nem akart sikerülni. Egyre idegesebb és dühösebb lett. Végül valósággal kizavart bennünket a teremből. Az előadás a tervezettnél jóval hamarabb befejeződött.

A hálóteremben aztán nagy vita tört ki. Egyesek látták már korábban az illető mutatványait. „Valóban bámulatos dolgokat csinál. Vajon ma miért nem működött a tudománya?” – kérdezte valaki.

Különböző vélemények hangzottak el, de senki nem talált magyarázatot. Végül engem is megkérdeztek.

„Nagyon egyszerű – válaszoltam. – Egy varázsló a második legnagyobb erővel működik, ami ezen a világon létezik. Ennek csak a legeslegnagyobb hatalom tud ellenállni, az pedig Isten mindenhatósága.”

„Viszont az nem lehet, hogy közülünk valakinek birtokában van Isten hatalma” – fontolgatták a férfiak elgondolkodva.

Végül megszólalt valaki: „Ez csakis az lehet, aki nekünk most a magyarázatot adta.”

A következő napok alatt tiszteletteljes félelemmel bántak velem. Sőt, egyesek jobban féltek tőlem, mint a századostól. Így alkalmam nyílt bizonyosságot

tenni, milyen csodálatos védelmet jelent Isten hatalma az Ő gyermekei számára, akik teljesen rábízják magukat. A hitetlenekben viszont rettegést munkál ez a hatalom, mert meg van írva: „*Rettenetes dolog az élő Istennek kezébe esni.*” *Zsid.10,31.* Mindenki irigyelt Megváltómnak ezért a csodálatos védelméért.

(*Folyt. köv.*)

Ne szóljátok meg egymást

A szerszámok az asztalosműhelyben konferenciát tartottak. A kalapács foglalta el az elnöki széket. Az összejötték azonban kijelentették, hogy el kell hagynia a helyiséget, mert túlságosan hangos. Ő viszont tiltakozott: „Ha nem maradhatok, akkor a fűrónak is mennie kell. Teljesen jelentéktelen, és csak űrt hagy maga után.” – A fűró felállt, és kijelentette: „Rendben van, de akkor menjen a csavarhúzó is. Őt állandóan forgatni, forgatni kell, hogy végül a helyére rakhassák.” – A csavarhúzó így felelt: „Ha ez az óhajotok, megyek; csakhogy akkor a gyalu sem maradhat. Minden munkája abszolút felszínes, nincs benne semmi mélység.” – Erre a felszólításra a gyalu megjegyezte: „Jó. De ha én megyek, akkor velem jön a colstok is. Állandóan magához mér mindent, mintha csak neki lenne igaza.” Most aztán a colstok a dörzspapírt kritizálta, méghozzá a következőképpen: „Sokkal durvább, mint amennyire szükséges lenne, azonkívül a dolgokat mindig az eredeti állapot ellenkezőjére csiszolja.”

A vita közepén belépett az asztalos. Eltervezte a napi feladatot, felkötötte a kötevényét, és a munkapadhoz lépett, hogy egy bútordarabot elkészítsen. Közben használta a gyalut, a fűrót, a kalapácsot, a csavarhúzót, a dörzspapírt és az összes többi szerszámot. Világos lett, hogy valamennyien eszközök a mester kezében, aki mindnyájukat úgy használja, ahogy akarja.

Hihetetlen gyógyulás

Hiszel a csodákban? Én átéltem egyet, ami az egész életemet a feje tetejére állította. Amennyire képes vagyok emlékeimben kutatni, mindig epilepsziás voltam. Hogy pontosan mikor kezdődött, azt senki nem tudta. Magam sem emlékszem az első rohamra. Eleinte enyhék voltak ezek az esetek. Reszketett a szemem, felfele fordult, és pár másodpercre elvesztettem az öntudatomat. Utána többnyire nem tudtam, miről is beszéltem előtte. Ez naponta 7-10 alkalommal fordult elő. Tehát abszolút aktív epilepsziáról volt szó.

A betegség miatt sokszor kirekesztettnek éreztem magam. Izgalmas történeteknél elpasszoltam a poént, vagy hirtelen nem tudtam, mit is akartam mondani, amikor a tanár felszólított. Tizenöt éves koromban barátaim beszéltek nekem okkult megterhelésről, ami keresztényeknél is előfordulhat. Olyan boldogtalan voltam, hogy ezt elhittem, és szabadulásért kezdtem imádkozni. Isten egy pillanat alatt bizonyosságot adott, hogy Őbenne vagyok elrejtve, hogy benne kell bíznom, mert neki ezzel az epilepsziával terve van.

Húszéves koromban ért el az első nagyobb roham. Vagyis kettő egymás után. Életem legkeservesebb napja volt, és attól kezdve más ember lettem. Állandóan gyötört a pánik, ha testem kezdett görcsbe rándulni. De férjem és jó barátok mindig készen álltak, hogy ilyenkor támogassanak és imádkozzanak velem. Éreztem Isten vigasztalását, közelségét, és további súlyos eset nem is fordult elő.

2006 nyara nagyon nehéz volt. A háttérből szüntelenül közeledő roham fenyegetését éreztem. Közben már anya lettem, és most kétéves fiacskámért aggódtam. Mi lesz vele, ha engem elkap a görcs, amikor a férjem éppen nincs otthon?

Aztán elérkezett a nap, amely mindent megváltoztatott, a nap, amit soha nem fogok elfelejteni. 2006. szeptember 27-e volt. Kényelmesen letelepedtem a heverőre, hogy Bibliát olvassak és imádkozzam. Közben észrevettem, hogy tudatosan egy gondolat kering az agyamban: „Kérd a gyógyulást tőlem.” Ismertem ezt a csendes, belső hangot, tudtam, hogy Isten szól hozzám. Kérjem a gyógyulást az epilepsziából? Megrettentem. Ugyanakkor indítást éreztem, hogy olvassam el Zsolt 21,3-at. Ott ez állt: „Szívének kívánságát megadtad néki; és ajkainak kérését nem tagadtad meg.” Korábban egyáltalán nem ismertem ezt a verset. Meglepődtem. Isten nemcsak a kérésemet, hanem legbelső vágyaimat is teljesíteni akarja. Olyanokat, amiknek a létezéséről talán már meg is feledkeztem.

„Nekem azonban nincs akkora hitem, hogy ilyen nagy dologért imádkozzam – mondtam Istennek. – Ha a te akaratod, hogy könyörögjek érte, akkor munkálj hitet bennem.” Azonnal eszembe jutott egy jó barátom, aki súlyos agyműtét után meggyógyult, holott az orvosok semmi esélyt nem láttak a teljes gyógyulásra. Isten meghallgatta az imáit. A gondolat annyira intenzív volt, hogy azonnal erőteljes hitet éreztem magamban. Reszketve feladtam aggodalmamat, és imádkoztam a gyógyulásért. Következő pillanatban mintha erős nyomás esett volna le a szememről. Úgy éreztem, hogy elveszítem a homlokom és a hátsó koponyám egy darabját, ugyanakkor különös melegség töltötte be a testemet.

Pár pillanat múlva mindennek vége lett. De viszsamaradt a százszázalékos bizonyosság, hogy meggyógyultam. Annyira lenyűgözött az élmény, hogy szólni sem tudtam. Csak ültem és bámultam a semmibe. Órákkal később szedtem össze magam és hívtam fel a nővéremet. Ötven kilométer távolságból jött, hogy támogasson, és megállapította a változást. A kis rohamokat valóban mintha elfűjták volna.

A következő idők alatt szüntelenül a Mát 8,1-4-ben szereplő történetre kellett gondolnom. Itt az Úr Jézus egy leprást gyógyít meg, és utasítja őt, hogy mutassa meg magát a papnak. Tudtam, hogy nekem is el kell mennem egy neurológushoz, hogy a végső véleményét beszerezsem. De most újra kétkedni kezd-

tem. Minden érzékem rettegett attól, hogy talán mégis tévedtem. Mi lesz akkor Istenbe vetett hitemmel?

Végül megegyeztünk egy időpontban. Habár az orvos nem akarta meghallgatni a történetemet, sikerült rábeszelnem, hogy csináljon egy EEG-t. Kifogástalan lett. Az orvos továbbra is kerülte a személyes beszélgetést velem, csak a beosztottjával üzent, hogy egy hét múlva vár újabb EEG-vizsgálatra. Az eredmény most is hibátlan volt. Ennek ellenére még egy hét eltelt, mire a doktor hajlandó volt szóba állni velem. Némi teketóriázás után elismerte, hogy az epilepszia nem csupán megállapodott, hanem még nyoma sincs, hogy valaha ebben a betegségben szenvedtem. És mindez tabletták nélkül. Sikeres gyógyszeres kezelés mellett sem fordul ilyen elő. Ott még évtizedek múlva is kimutatható, hogy a páciensnek epilepsziája volt. Az orvos igen zavarodottnak tűnt. Azt javasolta, hogy kérjem ki egy másik ideggyógyász tanácsát is. Azt ellenben bevallotta, hogy ilyet életében eddig nem tapasztalt – főleg nem egy húsz éve tartó aktív epilepszia után. És ennek ellenére sem akarta hallani a történetemet.

Bizonyos voltam benne, hogy valóban meggyógyultam. A szívem ujjongott. Miért volna Istennek valami lehetetlen? Ján 14,9-14-ben és Márk 16,17-18-ban azt olvastam, hogy Isten ma is tesz ilyen dolgokat gyermekei életében, s még ennél is többet. Mindenesetre ő dönt efelett, és rajta múlik, hogy megteszi vagy sem.

A tény lenyűgözőtt. Ha az eredmény így marad, két év múlva megszerezhetem a jogosítványt. Csodálom Isten hatalmát.

M. K.

A maga idejében aratunk

Fiatal keresztyén állt az utcán, és egy idősebb úrnak traktátust nyújtott át. Az illető barátságosan megköszönte, de aztán hozzátette: „Valamikor én is osztogattam ilyen traktátust. Azonban soha nem tapasztaltam, hogy valaki ezen keresztül megtért volna. Így aztán abbahagytam.” A fiatalember erre azt válaszolta: „Talán érdekelni fogja, hogy én milyen módon jutottam hitre.” – „Természetesen” – bólintott az öregúr.

„Keresztyén családban nőttem fel – kezdte az ifjú –, de a hitről hallani sem akartam. Egyszer a cégem képviselőjében itt jártam, ebben a városban, és valaki adott egy traktátust ezzel a felirattal: 'Krisztus vére.' A papírt egyszerűen begyűrtem a zsebembe. Amikor később egyszer ugyanezt a zakót vettem magamra, kezembe került a kis irat. És akkor többször egymás után elolvastam. Isten felhasználta az üzenetet, hogy meggyőzzön bűneimről, és magához vonjon. Azóta a Megváltó minden örömöm forrása, neki igyekszem szolgálni azzal, hogy magam is traktátust osztogatok. Sokszor visszajöttem erre a helyre, és mindig reméltem, hogy találkozom azzal az emberrel, akitől annak idején azt a lapocskát kaptam. Eddig nem sikerült.”

A fiatalember észrevette, hogy a másik szemében könny csillan meg. Rövid hallgatás után az idős ember legyőzve belső megindultságát így szólt: „Nézzen meg jól, fiatalember.” Az illető belenézett az öregúr arcába, és meglepődve felkiáltott: „Ó, öntől kaptam a traktátust!” – „Igen, az Úr ma megengedte, hogy megláthassam munkám egyik gyümölcsét.” Majd örömmel hozzátette: „Folytatni akarom, ahol évekkkel ezelőtt abbahagytam. Ha visszajön az Úr, bizonyára sok eddig elrejtett eseményre napfény derül.”

Karrier vagy Krisztus-követés?

Mint három testvér közül a legidősebb, egy Berlin közeli városkában nőttem fel az egykori NDK-ban.

Zavartalan gyermekkorom volt. Különösen a nagyszülők falusi otthonában töltött heteket élveztem. Őket a háború végén Sziléziából üzték ki, és hét gyermekükkel itt találtak új otthonot. Véleményem szerint a falu legszebb helyén laktak. A ház kényelmes volt, az udvaron pottyantós budi, ami engem cseppet sem zavart. Annyi felfedezni való akadt. Ott volt Lux, a kutya, Hans és Anita, a két ló, tyúk, libák, kecskék, malacok – egyszóval csupa gyönyörűség városi gyerekeknek.

Nagyapám hallatlanul segítőkész, szeretetteljes ember volt. Istenre bízta egész életét, akitől naponta új erőt kapott. Egész szívemmel szerettem őt. Játsozott, mókázott velem, és csodálatos történeteket tudott. Nem kezelt kisgyerekként, hanem mint egyenrangút. Asztali és esti imát tanított nekem, néhány bibliaverset és a Miatyánkot.

Szüleink megpróbálták keresztyén értékeket közvetíteni és ilyen alapelvek szerint élni. Fontos volt számukra a nyíltság, becsületesség, szívéllyesség, segítőkészség és a lefekvés előtti ima. Édesanyám az iskolában beiratott hittanra, ahova szerettem járni.

Barátságos, eleven lányka voltam. A tanulás könnyen ment. Csupán egy területen nem lehettem egyenrangú a többiekkel: az osztály összes tanulója az úttörő szövetséghez tartozott – engem kivéve. Tulajdonképpen ott is hangoztatták az erkölcsi pozitívumokat. Részt vehettem ugyan az együttléteken, de nem voltam teljes értékű tag, és ez bosszantott.

A harmadik osztály végén súlyos baleset ért. Kérekpározás közben elütött egy autó. A biciklim tönkrement, én azonban életben maradtam. Az állapotom lassan javult. Meglátogatott a tanítónőm is, és meggyőzte édesapámat, úgyhogy később végre úttörő lehettem.

Az avatás csúcspontot jelentett. Húséget fogadtunk szocialista hazánknak. Ünnepelesen megígértük mi, 14 éves ifjú polgárai a Német Demokratikus Köztársaságnak, hogy alkotmányunkhoz hűen dolgozni és harcolni fogunk a szocializmus nagy, nemes ügyéért, és tiszteletben tartjuk népünk forradalmi örökségét. Megfogadtuk, hogy munkás-paraszt államunk hű fiai és leányai leszünk, magas képzettségre

törekszünk, szakmánkban mesterek leszünk, tudásunkat szüntelenül gyarapítjuk és nagy humanista céljaink megvalósítására fordítjuk. Készek leszünk mint a szocialista közösség méltó tagjai a bajtársias együttműködésre, egymást kölcsönösen segítve és megbecsülve, valamint saját boldogságunk útját mindig összekapcsoljuk a nép boldogságáért vívott közdelemmel. Fogadtuk, hogy mint hű hazafiak tovább mélyítjük a szilárd barátságot a Szovjetunióval, erősítjük a testvéri szövetséget a szocialista országokkal, harcolunk a proletár internacionalizmus szellemében, és megvédjük a békét és a szocializmust minden imperialista támadással szemben. /Kivonat a fogadalom szövegéből./

Anyám kívánságára azért lekonfirmáltam. Konfirmációs Igém Róm 8,28 volt: *Tudjuk pedig, hogy azoknak, akik Istent szeretik, minden javukra van.* Ez a mondás egy életen át kísért, habár csak jóval később értettem meg.

Akkor már gimnáziumba jártam és benne voltam az iskolai énekkarban. A konfirmációm napján éppen fellépésünk lett volna. Kissé rettegve fordultam az énektanárnőmhöz. Ő megértést mutatott, de mondott valamit, ami az érettségiig velem jött: „Ne szólj erről az iskolában senkinek. Nehézségeid lehetnek belőle.” Komolyan vettem a tanácsát, és lezártam ügyemet az egyházzal. Végül is tanulni akartam, nyelvtanár szerettem volna lenni, talán még doktorálni is. És egyre feljebb jutni a karrierlétrán. Akkor pedig igazán nem fordíthattam időt Istennel való foglalkozásra, akit tulajdonképpen nem is láthattam.

A négyévi gimnáziumi idő annyira befolyásolta a gondolkodásomat, hogy őszintén mérlegettem: belépek a munkáspártba.

Szüleim csodálták a becsvágyamat, büszkék voltak rám, ahogy mind feljebb és feljebb jutottam. Nem tudtak, talán nem is akartak visszatartani. Nem rovom fel nekik.

1973-ban végre kezemben tartottam kitűnő érettségi bizonyítványomat, és boldogan készültem rá, hogy szeptemberben megkezdhetem tanulmányaimat Jénában a Friedrich Schiller egyetemen. Egyre közelebb kerültem álmaim netovábbjához: idegen nyelvek tanára leszek. Csakhogy minden másképp történt...

1973 nyarán csengettek az ajtónkon, egy fiatalember, Johannes állt előttem. Öt évvel azelőtt ismerkedtünk meg (ő 15 éves volt, én 13) egy kempingben, ahol a két család egymástól függetlenül sátorozott. Egy darabig leveleztünk egymással. Johannes közben autószerelőnek tanult és mellékállásként az izákosmentő missziónál dolgozott. Életét már korábban átadta az Úr Jézusnak. Hogy tudását gyarapítsa, egyéves bibliaiskolai tanulmányba kezdett. A bibliaiskola tőlünk 40 kilométerre volt, így adódott hozzánk egy „kitérő”.

Három héttel később legjobb barátnőmmel a nagybátyámhoz utaztam, aki viszont Johannesék közelében lakott. Johannesnek még szabadsága volt, így minden nap láttuk egymást.

Elmondta nekem, mit tapasztalt Istennel, mit jelent számára Jézus Krisztus. Beszélt Izrael hatnapos háborújáról is. Míg a rádió és televízió Izraelt agresszornak mutatta, Johannes megmagyarázta, hogy ők Isten választott népe. Aki velük szembeszáll, Isten haragját vonja magára. Aztán elmondott egyet-mást Izrael történetéből, a 12 törzsről, akiket csaknem 2000 évvel ezelőtt szétszórtak, és most újra egygyé lettek. Hogy egy már nem létező állam hirtelen talpra állt! Mindez valahogy benyomást tett rám, de nem illett bele a terveimbe. Csak annyit mondtam: „Gyere vissza négy év múlva, amikor végeztem a tanulmányaimmal!”

A fiatalember azonban nem tágított. Barátjával együtt el akartak vinni engem és Krisztinát egy „ifjúsági napra”. Barátnőmre bízottam a döntést. Biztosra vettem a választát, mert Krisztina ateista volt. Nagy ámulatomra mégis beleegyezett, hogy lássunk egyszer „valami mást” is. Így aztán mind a négyen részt vettünk egy ifjúsági rendezvényen több száz fiatallal együtt.

Keveset értettem abból, ami elől, a színpadon történt. Az énekek viszont tetszettek. Hiszen gitárral kísérték, és nem húzták-nyúzták, mint a templomban. És akaratlanul még valami megérintett. Minden falon ezt a szót olvastam: **IMÁDKOZZ.** Eszembe jutott nagyapám, aki minden nap összekulcsolta a kezét és hálát adott. „Vajon tényleg létezne Isten? Mi van, ha a halállal valóban nincs vége mindennek?” Ilyen gondolatok foglalkoztattak egyre erősebben. Hirtelen nem voltam már olyan biztos benne, hogy helyes útra léptem. Barátnőm igyekezett eloszlatni a kételyeimet. Számára ez a nap valóban csak kellemes változatoságot jelentett.

Aztán jött a beiratkozás napja Jénában. Az egyetem a tanulmányok irányának széles lehetőségeit kínálta. Több száz hallgatót köszöntöttek. Amikor a teológiai fakultás diákjai megkapták beiratkozási lapjukat, hangos fütyty sívított végig az aulán. Szégyelltem magam miatta.

Miután iskolám úgy véleményezett, hogy „egyetemi tanulmányra kiválóan alkalmas vagyok”, néhány nap múlva FDJ (*nálunk KISZ*) titkárnak jelöltek. Már ez ellenérzést váltott ki bennem. Boldogtalan voltam és elmondtam a szobatársamnak, hogy hívő barátom van. Mosolygott, és elárulta, hogy ő is hisz Istenségben. Összekulcsoltuk a kezünket, és kértük Istent, hogy szabadítson meg ettől a poszttól.

Naponta eldadogtam egy rövid imát. Johannes szinte minden nap írt és bátorított. Én csak annyit tudtam mondani: „Édes Istenem, ha tényleg létezel, mutasd meg magad!”

Már rövid idő múlva kaptam egy kis jelet. A hivatalos választáson a többségi szavazat ellenére nem választottak titkárnak. 1973 szilveszterén Johanneszel ifjúsági csendesnapra mentem. Minden idegen volt számomra, a fiatalok, a bibliaolvasás. Egy fiatal-

ember odajött hozzám, és kifejtette, hogy mint keresztyén nem lehetek tanár! Úgy talált, mint hideg zuhany. Johannes is sokszor magamra hagyott, úgyhogy nagyon elveszettnek éreztem magam. Legszívesebben hazamentem volna. De egy belső hang biztatott: „Maradj!” Egyik előadó (egy neves evangélista) meghívott, hogy a szünetben menjek vele haza a feleségéhez. Nem messze laktak. Útközben elmesélte, hogy fiatal éveiben remek állása volt a minisztériumban, és mint annak idején Saulus, üldözte a keresztyéneket. Isten azonban szerette és szolgálatában akarta látni őt. Egyszer síelés közben súlyos baleset érte. Hátgerince több helyen eltört. Orvosi szempontból tudta, hogy többé nem lesz képes járni, örökre tolószékben marad. Istenhez kiáltott: „Ha tényleg vagy, gyógyíts meg, és követni foglak!” Nyújtó kötésben töltött hónapok után ismét járt, futballozott és síelt. Ígéretét azonban nem tartotta meg.

Egy napon aztán kerékpár ütötte el, de olyan súlyosan, hogy a hátgerince ismét eltört, és senki nem hitt a felgyógyulásában. Megint Istenhez kiáltott, és az Úr újra meggyógyította. Erre feladta a hivatását, és az evangélium hirdetésének szolgálatába lépett.

Ez az ember itt ült mellettem az autóban, és bizonyágtétele mély benyomást tett rám. Lenyűgözött az Istenből kiáradó erő, aki minden embert szeret. Nem, nem akartam elveszni, élni akartam! A következő bibliaóra alatt két hang vitázott bennem. Az egyik biztatott: „Jöjj, mondj igent Jézusnak!” A másik tartóztatott, hogy még ráérek. Jézus hívása azonban győzött bennem. A lelkipogozó jelenlétében letettem vétkemet Krisztus keresztyé alá, és elnyertem bűneim bocsánatát. Mintha nagy teher hullott volna le a vállamról. Szabad lettem.

Csakhogy most lelkiismereti konfliktusba kerültem a hivatásomat illetően. Mint hívő keresztyén lehettem vajon ateista nézeteket tanító pedagógus? Lesz majd bennem bátorság megvallani a diákjaim előtt, hogy Istenben van az igazság és az élet? Azonkívül az egyetem megtiltotta mind a nyugattal való kapcsolatot, mind az „egyházi rendezvényeken” való részvételt. Nehéz szívvel úgy döntöttem, hogy feladom a tanulmányokat.

Johannes örült az elhatározásomnak. Édesanyám megértett. Apám viszont nagyot csalódott és igen haragudott. Megpróbált mindenképpen más belátásra bírni. Azonban szilárdan kitartottam. A második szemeszter elején kiiratkoztam az egyetemről.

Legtöbb társnőm értetlenül reagált rá. Egyesek dühösen néztek rám és sértegettek. A docensek is zord ábrázattal fogadtak, amiért nem mindjárt kezdetben vallottam színt. Így elfoglaltam másvalakinek a helyét. Legrosszabb az a nap volt, amikor búcsúbeszélgetésre kellett mennem az igazgatóhoz. Titkárnője az előszobában ült az írógépnél, és fagyos tekintetet vetett rám.

Az igazgató kezét fogott velem, de hangjában ridegséget és gúnyt éreztem. Habár az igazságnak meg-

felelően beszámoltam neki a megtérésemről, ő levelet küldött előző iskolámnak, és abban hazugnak bélyegzett. Korábbi osztályfőnökömtől tudtam meg a levél tartalmát, aki majdnem elveszítette az állását miattam.

Minden magaláztatás ellenére nehéz volt a búcsú. Isten azonban mellettem állt, reménységet adott és új utat mutatott.

Novemberben Johannessel eljegyeztük egymást. Ősszel megkezdtem egy kétéves gyermekápolónői kiképzést. Ez nem volt éppen az álmaim csúcsa, de jó lehetőséget adott emberekkel foglalkozni és Istennek szolgálni. Miután Johannes befejezte a bibliaiskolát, összeházasodtunk. Esketési Igénk ez volt: „Én és az én házam az Úrnak szolgálunk.” Vezérigénk lett.

Az én képzésem még folyt, s míg az befejeződött, egy 12 négyzetméter alapterületű padlásszobákában laktunk, kis szenes kályhával, víz és mosási, mosdási lehetőség nélkül. Johannes azonban találékony adottsága folytán sok mindent megoldott. Ez a másfél év jó iskola volt a számunkra. Csak Istenrel és magunkkal számolhattunk. Kezdünk összecsiszolódni.

Kiképzésem után apósoméék házába költöztünk. Második házassági évfordulónkon megszületett a fiunk, Márk, egy és negyed év múlva a kislányunk, Mirjam. Négy évig otthon maradtam, ellentétben országunk trendjével, ahol az asszonyok már csecsemő korú gyermeküket bölcsődébe adták. Inkább lemondtunk a nagyobb bevételről gyermekeink és családi életünk érdekében.

Később állást kaptam egy gyermekorvosnő magánpraxisában. Főnököm gyakran érezte velem, hogy mint hívő nem kívánatos személy vagyok. Aztán évek múlva egy nőgyógyász orvosnő mellé kerültem, akivel nagyon jól megértettük egymást. Nem volt hívő, de nyitott Isten Igéje iránt. A váróban traktátusokat helyezhettem el, és legnagyobb örömöm az volt, ha kismamáknak segíthettem a már tervezett abortusz helyett a születendő magzat életét választani.

Volt még egy helyzet, ahol döntenem kellett. 35 éves koromban terhes lettem. Későn szülő nőknél mindig fennáll a veszély, hogy a gyermek fogyatékos lesz, ezért ilyen korú anyáknál államunk minden további nélkül a terhesség-megszakítást javasolta. Kétségek közt hányódtam, de végül mégis az élet mellett döntöttem. Örömmel vártuk harmadik gyermekünket. Már nevet is választottunk a kicsinek. Sajnos azonban koraszülött lett, nem maradt életben.

Azóta 28 éves házasság vagyunk. Mirjam fogorvos mellett dolgozik, Márk gyógypedagógus lesz. Minden gyülekezeti munkából kivesszük a részünket. Lakásunkban házi bibliakör működik. Hálásak vagyunk, hogy Isten szolgálatot ad, és feszülten várjuk, mit fog ránk bízni a jövőben.

A. Sch.

Meglátjuk Őt

Angliában bizonyos idővel ezelőtt feltűnést keltő menyegzőt ünnepeltek. Egy befolyásos állást betöltő fiatalember, aki tízéves korában baleset következtében megvakult, mégis magas akadémiai kitüntetések szerzett, és egy kifejezetten szép leányt jegyzett el. Nem sokkal az esküvő előtt híres szakorvos kezelésének vetette alá magát. A gyógyítás eredményének az esküvő napján kellett megmutatkoznia.

Jöttek a magas rangú vendégek, befutottak az ajándékok. Ünneplő ruhában megérkezett a vőlegény az édesapjával, a szeme bekötve. A híres orvos a sekrestyében várt rájuk.

A menyasszony ősz hajú apja karján lépett a templomba. Izgalmában szólni sem tudott. Vajon vőlegénye látni fogja végre az ő arcát, amit mások annyira megcsodáltak? Ahogy a nászinduló hangjai mellett az oltár felé közeledett, tekintete a kis csoportra esett. Az apa állt ott a fiával. Az orvos éppen az utolsó kötést bontotta le. A vőlegény görcsös mozdulattal tett egy lépést, mint aki nem hiszi, hogy ébren van. Vajon látott valamit, Igen! Egy pillanat alatt visszanyerte önuralmát, és azzal a méltósággal és örömmel, amit korábban soha nem lehetett látni az arcán, a menyasszonyához lépett. Egymás szemébe néztek, s azt lehetett volna hinni, hogy a férfi soha többé nem akarja elfordítani a tekintetét. „Végre!” – mondta a menyasszony. „Végre!” – felelte ünnepélyesen a vőlegény, és lehajtotta a fejét. Kimondhatatlan boldogság jelenete volt.

Mindez gyenge képmása annak, ami a mennyben lesz, amikor a keresztyén, aki végigjárta a világ kísértéseit és nyomorúságát, végre szemtől szemben láthatja Urát, a Jézus Krisztust.

MÉG EGY PERC ISTEN JELENLÉTÉBEN

Szeptember 1. szerda Jn 6,44-47

„...mindnyájan Istentől tanítottak lesznek.” (45)
Ősrégi prófétai ígéret ez: nem emberek változó bölcsességét kell követnünk, hogy elérjük a célt. Isten maga ad világosságot és kijelentést. Élő Igéje „képes beszéd” formájában is megjelent a világban, a mi Urunk Jézus Krisztus evangéliuma által. Nem kevesek zárt közösségének titkos tana ez. Az egész világ világossága!

Szeptember 2. csütörtök 5Mózes 4,32-40

„Az égből hallatta veled az ő szavát, hogy tanítson téged...” (36)
Mózes, a nagy földi tanító arra emlékezteti a választott népet, hogy nem olyan Istene van, akit maga teremtett, vagy akinek igazságait szorgos kutatómunkával maga fedezte fel, hanem aki övéinek kijelentette magát, hallható szóval szólította meg őket, nekik „adatott láthatóan” tudni, hogy az égből megszólaló felséges Úr az egyetlen, rajta kívül nincs senki, akire figyelünk kellene.

Szeptember 3. péntek Jób 35,9-13

„...többre tanít minket a mezei vadaknál...” (11)
Az állatok ösztöneikkel fordulnak Teremtőjük felé. Engedelmeskednek a teremtéskor beléjük oltott elveknek, mert ettől függ a létük. Az embert azonban nemcsak ösztöneiben akarja megragadni az Úr. Értelmére és szívére is hatni akar. Azt szeretné elérni, hogy akkor is kövessük, ha utunk kétségek, kísértések, veszteségek és félelmek között kanyarog.

Szeptember 4. szombat Zsolt 16,1-11

„Te tanítasz engem az élet ösvényére.” (11)
Az élet ösvénye nem azonos a befutott életpályával. Az élet ösvénye a mennyei cél felé vezető keskeny út. Csak itt tapasztalható meg a teljes öröm és azok a gyönyörűségek, amelyek Isten jobbán találhatóak. Erre az útra nem emberi tanítás, hanem Isten Igéjének üzenete tanácsolhat.

Szeptember 5. vasárnap Zsolt 143,1-12

„Taníts meg engem a te akaratodat teljesítenem...” (10)
Az ember alkatilag akarat-tagadó, ösztönösen elutasítja a kívülről érkező irányító szándékot. Természetesen létezik rossz szándék és befolyás, de meg kell tanulnunk, hogy mire kell nemet mondanunk, és mi az, aminek engedelmes teljesítésétől nemcsak a mi életünk, hanem esetleg szeretteink sorsa is függ. Az utóbbi terület Isten akaratának világa.

Szeptember 6. hétfő Lk 13,18-22

„Városokon és falvakon ment által tanítva...” (22)
Szabad talán a „városokon és falvakon” helymeghatározást nem egyszerűen földrajzi kérdésnek tekinteni. Vannak, akik csak a városokat veszik komolyan, mások ellenkezőleg, viszolyognak a nagyobb lakóközösség okozta felületességtől, lármától, kényelmetlenségektől. Jézus előnyben részesítette az elmaradott térségeket, mert utána akart menni az elveszetteknek, és ezért csak ritkán fordult meg a fővárosban. De akár városban, akár faluban járt, mindig a lelki rászorultakat kereste, ezért nem játszott szerepet szolgáltságában a fizikai környezet. Ha lehet, te is csak azt kérdezd, hol tud az Úr leginkább használni az ő országát előmenetelében.

Szeptember 7. kedd Luk 11,1-13

„Uram, taníts minket imádkozni...” (1)
A tanítványok ellesve Jézus imádkozó pillanatait, úgy érezhették, hogy ők nem tudnak imádkozni, és vágy támadt bennük arra a bensőséges közösségre, amiben Mesterüket a Mennyei Atyával látták. Igen, meg kell tanulnunk, hogy az Örökkévaló megszentelése, a neki való engedelmesség, a kiengesztelődésre való készség ugyanúgy alkotó része az imádság idejének és alkalmának, mint a mindennapi kenyérért

való tusakodás. Taníts minket, Urunk, jól felhasználni a veled való találkozás megszentelt pillanatait!

Szeptember 8. szerda **Mk 4,1-20**

„Sokat tanította őket példázatokban...” (2)

Az evangéliumok krisztusi példázatai a kezdettől hirdetett isteni igazságok alkalmazásai és a hallgatók számára átalakított képes beszédek. Talán azt célozzák, hogy az egészen egyszerű képek leleplezzék a hallgatók szándékát: valóban követni akarják-e Isten akaratát, vagy kétfelé sántikálnak. Viszont az is bizonyos: a hajdani szemléltető tanítást olvasva semmiképpen sem mondhatjuk, hogy nem értjük, miért is nincs termése életünkben a bőséggel hintett isteni Igéknek.

Szeptember 9. csütörtök **Lk 5,1-11**

„...a hajóból tanította a sokaságot.” (3)

A hajó olyan közlekedési és embert megtartó eszköz, amely többnyire a földtől kicsit eltávolodva található. Az „egyház hajója”, a gyülekezet is bizonyos távolságra van a világtól, és onnan szól át azoknak, akik üzenetére kíváncsiak. Ezért nem baj, ha Jézus személye és üzenete nem teljesen fordítható, egyszerűsíthető le a hétköznapi gondolkodásmódjára. Ez a kis távolság, a földtől való elszakíttottság szükséges ahhoz, hogy életet meghatározó döntések születhessenek.

Szeptember 10. péntek **Mt 7,21-29**

„...úgy tanította őket, mint akinek hatalma van...” (29)

Jézus tanításának az adott súlyt, hogy mindenki előtt nyilvánvaló volt: az általa hirdetett Isten országa nem csak szavakban áll. Ha most éppen a megpróbáltatásoknak kitett ház képében szemlélteti a győzelmes hívó élet titkát, akkor tudható, hogy ő sem menekült el a testet-lelket megrázó kihívások elől. A krisztusi „hatalom” a győzelmes élet valóságára tanít.

Szeptember 11. szombat **Jn 3,1-21**

„Mester, tudjuk, hogy Istentől jöttél tanítóul...” (2)

Nikodémus felismerte, hogy más tanítókkal ellentétben Jézus küldetése azért eredeztethető Istentől, mert a tanítása azonnal érvényesíthető a gyakorlatban is. Ezt „jeleknek” nevezi, pedig az Úr gyógyító tettei Isten emberrel kapcsolatos szándékainak, melyek a nyitott szemű ember figyelmét nem kerülhetik el.

Szeptember 12. vasárnap **Jn 14,23-27**

„...a Szent Lélek...mindenre megtanít majd titeket...” (26)

Jézus nem titkolta a tanítványai előtt, hogy sokkal hamarabb elszakad köztük a látható kapcsolat, mint ahogy azt az apostolok szerették volna. Arról akarja meggyőzni őket (és immár bennünket is), hogy természetes kontaktus nélkül is lehetséges Isten akaratának megismerése és megtanulása, mert a másik személytől jövő emberi hang az Úrnak csak egyik eszköze. A Szentlélek által lehetünk belülről tanítottak is, közvetí-

tő nélkül értve meg az üdvösséghez szükséges tudnivalók lényegét.

Szeptember 13. hétfő **Lk 12,1-12**

„...a Szent Lélek azon órában megtanít titeket, mit kell mondanotok.” (12)

Túlságosan sok bennünk az emberektől való félelem. Előre szorongunk, hogy mit is feleljünk majd kellemtelen kérdésekre, s ha félénk vagyunk, előre eldöntjük, hogy úgymint alulmaradunk a szócsatában. Jézus arra bátorít, hogy ezt a kérdést is tegyük Isten kezébe, és meglepődve fogjuk tapasztalni, mennyire szánkba adja nehéz pillanatokban a helyes választ.

Szeptember 14. kedd **Róm 15,1-7**

„...amelyek régen megíratlak, a mi tanulságunkra íratlak meg...” (4)

Boldog az az ember, aki nem maga akar mindent újra feltalálni és megfogalmazni, hanem, aki bölcsen tanulmányozza az elődök gondolatait. Isten Igéje is régi könyv, de egyáltalán nem elavult, hanem megdöbbenően modern és időszerű. Boldog, aki személyes üzenetként olvassa, segítségére lesz az okulásban és a megfelelő irány megtalálásában.

Szeptember 15. szerda **2Tim 3,13-17**

„A teljes írás...hasznos a tanításra...” (16)

Nagy kísértése minden kor hívő emberének (bizonyára Timóteus sem lehetett kivétel), hogy kövesse a divatos irányzatokat. A tapasztalt apostol azonban azt a módszert ajánlja, ami egyébként minden tudomány területére is igaz, hogy tudniillik egy-egy tant teljes összefüggésében kell megvizsgálnunk ha annak helyességét meg akarjuk állapítani. A Szentírás teljességéből kiragadott részletek is téves irányban sodorhatnak.

Szeptember 16. csütörtök **Pb 8,5-17**

„Vegyétek az én tanításomat...” (10)

Salamon király itt magát a bölcsességet szólaltatja meg, hogy szembesítse az együgyű, lusta szellemű embert az isteni bölcsesség rendkívüli ajándékával. A tanulás képességével születünk, a bölcsességért azonban küzdeni kell, az fáradtsággal, türelemmel és nyitott készséggel érhető el. Az igaz ember nem sajnálja rá az energiát!

Szeptember 17. péntek **Pb 4,13-19**

„Ragaszkodjál az erkölcsi tanításhoz...” (13)

Az erkölcsi tanítás ellentéte a hitetlenek útja és a gonoszok ösvénye. Ezek az irányok maguktól adódnak, életünk bizonyos szakaszán ösztönösen ilyen utakra tévedünk. Az erkölcsi tanítás elfogadása átgondolt, tudatos döntés eredménye. Az ilyen elv a világ ösztöneit követő ember szemében olykor nevetséges, a gyávák megtorpannak, és jobb meggyőződésük ellenére sodródni az árral. Elkél tehát a figyelmeztetés: ne hagyjad magad rossz irányba befolyásolni!

Szeptember 18. szombat

Pb 22,1-9

„Tanítsd a gyermeket az ő útjának módja szerint...”
(6)

A bölcs tanító is felismerte – aminél többet mi sem tudunk –, hogy a gyerekkor a tanulékonyság legfontosabb ideje. Ezért kell nagy gonddal nevelnünk gyermekeinket, hiszen az idejekorán adott tanítás elkísér bennünket idős korunkig is. Vannak dolgok, melyekre érett korban már alig-alig rávenni lehet az embert.

Szeptember 19. vasárnap

1Kor 12,27-31

„...némelyeket rendelt az Isten az anyaszentegyházban...tanítókul...” (28)

Pál ebben a fejezetben a gyülekezeti összeférhetetlenség és rendetlenség miatt is tisztázza, hogy Isten a közösségben szétosztotta a különféle talentumokat. Nagy érték tanítónak lenni, de ugyanilyen érték, ha valaki a gyámolításhoz, a kormányzáshoz vagy a nyelvek megítéléséhez ért. Nem kell irigyelnünk a másik adományát, azt kell világosan látnunk, hogy különleges képességét Istentől kapta. Nekünk is fel kell ismernünk a sajátos testrészt egyedi értékét, és azt kell adnunk, amiben mi vagyunk Isten akaratából a legkülönbek.

Szeptember 20. hétfő

1Kor 14,13-25

„...inkább akarok szólani öt szót értelemmel, hogy egyebeket is tanítsak...” (19)

Az apostol itt a nyelveken szólás helytelen gyakorlatát bírálja, és a gyülekezeti életben inkább a közérthető prófétai szó gyakorlását ajánlja. Hívő emberként is lehet bennünk kísértés arra, hogy különleges, mások által kevésbé értett vagy utánozható megnyilvánulásokat produkáljunk. Pedig ami megragadja és előre viszi a hallgatót, az mégis az értelmes – prófétai – beszéd. Ez taníthat mindenkit Isten akaratának a megértésére, s a felkent apostol ennek gyakorlását javasolja a tanításban.

Szeptember 21. kedd

2Tim 3,1-11

„Te pedig kövessed az én tanításomat...” (10)

Döbbenetesen találó Pál víziója arról, hogy „az utolsó napokban” mi okozza a legnagyobb gondot. Ez pedig a vélemények és szándékok teljes elszabadulása, a jellemhibákkal és nyers bűnökkel való kérkedés állapota, és az a tény, hogy az ilyen szellemiség a gyülekezetbe is begyűrűzik. Az egész levélnek, de ennek a fejezetnek is kulcsszava a „de te” (14) vagy a „te pedig” (10) kifejezés, ami körülbelül azt jelenti, hogy: merj más lenni, őrizd meg azt a tanítást, amire az apostolok, a próféták, Isten különböző korban elhívott szentjei az egész életüket feltették.

Szeptember 22. szerda

1Tim 2,1-7

„...rendeltem...pogányok tanítójává...” (7)

Az evangélium üzenete először természetes közegében, Ábrahám és Mózes testi és szellemi utódainak körében terjedt. Pál nagy és merész (de Istentől indított)

lépése, hogy Isten bűnbocsátó kegyelmét és az örök élet ígését olyanokhoz vitte, akik kultúrájukban, gondolkodásukban, vallásukban távol álltak ettől a világtól. Bárcsak ma is találna köztünk olyanokat az Úr, akik szót tudnának érteni a gyülekezetek viszonylag zárt világán kívüli csoportokkal, hogy Isten megszólító és elhívó szeretete mindenkit elérhessen.

Szeptember 23. csütörtök

Ef 4,11-16

„...akiket ide s tova hány a hab és hajt a tanításnak akármilyen szele...” (14)

Most ismét a gyülekezet sokféle ajándékaról vehetünk tanítást, a Krisztus testének felépítését célozza meg. Azért van szükségünk több oldalú oktatásra, nevelésre a lelki életben is, mert Isten azt akarja, hogy felnövekedve érett, döntéshozásra képes személyiségek legyünk, akik képesek különbséget tenni helyes és helytelen között, akik kinöttek a tapasztalatlan gyermekek mindenre és mindennel szemben befolyásolható kiszolgáltatott állapotából.

Szeptember 24. péntek

2Pét 2,1-9

„...köztetek is lesznek hamis tanítók, akik veszedelmes eretnokségeket fognak becsempészni...” (1)

Fájdalommal olvassuk az apostoli szavakat. Mindig azt hittük, hogy az „igazi gyülekezettől” idegen a hamis tanítók által gerjesztett hangulat, és a nyomában járó megosztottság. Péter szavai kijózanítanak és éberségre intenek. A veszélynek ki vagyunk téve, és csak Isten Igéjéhez és a Szentlélek vezetéséhez való becsületos és alázatos ragaszkodás őrizhet meg attól, hogy tévtanítók áldozataivá vagy (ne adja Isten!) tévtanítókká váljunk.

Szeptember 25. szombat

2Tim 4,1-6

„...saját kívánságaik szerint gyűjtenek maguknak tanítókat...” (3)

A hívő nép története során bibliai időkben és az egyháztörténelem más korszakaiban is gyakran előfordult, hogy meghatározó személyek magukhoz ragadva az irányítást, igyekeztek megszabni az igehirdetés tartalmát. Hatalommal akarták előírni, hogy mit ítéljen és mit támogasson Isten Igéje. Az ilyen tanítók sosem állhatnak meg Isten előtt, és ellenségei a gyöngye, kiszolgáltatott tömegeknek. Ezért van szükség azokra a bátor, felkészült, megalkuvást nem tűrő tanítókra, akik sem a korszellemnek, sem az éppen hatalmon lévők káros óhajának nem engednek, hanem hirdetik alkalmas és alkalmatlan időben a tiszta Igét.

Szeptember 26. vasárnap

Mt 10,17-25

„Élég a tanítványnak, ha olyan, mint a mestere...” (25)

Érzékenyen érint bennünket, ha hitünkért méltatlan támadás ér. Ezen a kellemetlenségen viszont nagy mértékben átsegít az a jézusi bátorítás, hogy hiszen

vele szemben sem volt osztatlan az elismerés. Még az is előfordult, hogy ördögösnek, Belzebubtól származónak minősítették, ráadásul éppen akkor, amikor valakit megszabadított a gonosz hatalmától. Ugye nem fogsz kétségbeesni ezután, ha a hitedért sértegetnek, vagy jó tetteidért gúnyolnak? Ilyen módon még inkább hasonlítani fogsz (immár ebben is) szeretett Mesteredhez.

Szeptember 27. hétfő Jn 8,28-32

„Ha ti megmaradtok az én beszédemben, bizonytal az én tanítványaim vagytok...” (31)

Felismerni a Mester igazát és lelkesedni érte, jó dolog. Ugyancsak lényeges döntés, hogy megindulunk a helyes irányba. De kitartani mindvégig, megmaradni az Ő igaza mellett, nos ez igazán az Ő tanítványához méltó magatartás!

Szeptember 28. kedd Mt 28,16-20

„...tegyetek tanítványokká minden népeket...” (19)

Az ősi missziói parancs az első apostolok felé hangzott először. Olyanok hallották meg közvetlenül, akik három évig, egy teljes „tanulmányi egység” erejéig a legnagyobb Tanítót hallgathatták és követhették. A sokadik „generáció” tagjaként látod-e ugyanolyan világosan, mint ők, hogy nem magadnak, nem szerveztednek, egyházadnak, hanem az Ő számára kell követőket nevelned? Megértetted-e azt is, hogy egyetlen népet, népcsoportot sem tekinthetsz elvetettnek, tanítványságra alkalmatlannak?

Szeptember 29. szerda Lk 14,26-35

„Ha valaki énhozzám jó és meg nem gyűlöli...a maga lelkét is, nem lehet az én tanítványom.” (26)

A tanítvány – ha olyan akar lenni, mint Mestere – nem őrizgetheti önértzetesen saját kiforrotlan képességeinek éppen csak működő formáit. Át kell adnia magát teljesen erényeivel, hibáival és érzékenységével együtt. Sért, ha makulátlannak hitt lelkedről azt hallod, hogy a halálban, ítélet alatt van és újonnan születés nélkül nem láthatod Isten országát? Alázd meg magad az Ő keze alatt, hagyd, hogy az Úr magasztaljon fel!

Szeptember 30. csütörtök Lk 13,23-30

„...a mi utcáinkon tanítottál...” (26)

Nagy kiváltság lehetett ennyire közletről hallani és átélni Jézus tanítását. „Hatalma” van a szavainak – állapították meg a kortársak. Hogyan maradhatott mégis érintetlen sokak szíve? Ő bejött a te utcádba. Te mikor lépsz rá az Ő keskeny útjára? –ig–

HÍREK, IMATÁRGYAK

Gertrud Wehl hamburgi misszionáriusnő írja körlevelében:

Néhány nappal ezelőtt megtért egy sinto /a cigányok neve Németországban/, akit negyven éven át kísértem imádságban. Elvadult, bűnnel, csalással teli életet foly-

tatott. Most végiggondolhatta a múltját, nem volt többé menekülés. Nagyon beteg lett, és szorongatta a halál közelsége. Isten megérintette a lelkiismeretét. Odahívott a betegágyához, s egy komoly beszélgetést követően átadta az életét Jézus Krisztusnak. Számomra rendkívüli volt az esemény. A gyermekórán elhintett igemag negyven év múlva kikelt!

Nemrég temettük Thomas Engelt, egy korábbi agyon tetovált rockzenészt. Súlyos tüdőbeteg volt. Mély benyomást keltett, hogy egykori kollégái közül többen részt vettek a gyászünnepeken. Thomas tíz évvel ezelőtt tért meg. Az indítást egy ház falára ragasztott plakáton keresztül kapta, amelyen egy keresztyén futballista bizonyosságot tesz a Biblia igazságáról. Thomas felfigyelt, vásárolt egy Bibliát, és olvasni kezdte. Ez vezette Jézushoz.

*

A gonosztettek sokasodnak. Gyerekek gyilkolnak meg gyerekeket, 11 éves gyilkosok és szadisták állnak a bíróság előtt, és semmi megrendülés nem látszik rajtuk, úgyhogy a bírák és a hallgatóság retteg, szorong. Honnan származik a gonosz? Miért mutatnak már gyermekek ilyen érzelmi ridegséget? Mi az üzenete ennek a jelenségnek a keresztyén emberkép számára? (reformierte presse Nr. 29/30.)

*

Négy csoportban összesen 62 önkéntes holland fiatal dolgozott a nyáron iskoláink festésén, felújításán, s közben bibliai foglalkozást tartottak a helybeli gyerekeknek. Kísérje Isten áldása életüket és szolgálatukat!

TARTALOM

Jézushoz vitték	1
Krisztus elhívott követének A. von Bergen	2
Ne szóljátok meg egymást	5
Hihetetlen gyógyulás	5
A maga idejében aratunk	6
Karrier vagy Krisztus-követés?	6
Meglátjuk Őt	9
Még egy perc	9
Hírek, imatárgyak	12

Megjelenik havonként
Kiadja a
Magyarországi Evangéliumi Testvérközösség
H-1086 Budapest, Dankó utca 11.
Telefon/telefax: (06-1) 577-0515/577-0514
ISSN 1216 7223
www.metegyhasz.hu met_bp@uze.net
Technikai számunk: 0444
Bankszámlaszám:
OTP Bank Rt. 11708001-20520380
Készíti a szerkesztő bizottság
Szerkesztésért és kiadásért felel: Iványi Gábor
Éves előfizetési díj 960 Ft. Egyes példányszám ára 80Ft.
Megrendelhető a kiadótól és a MET lelkeszi hivatalaiban.

